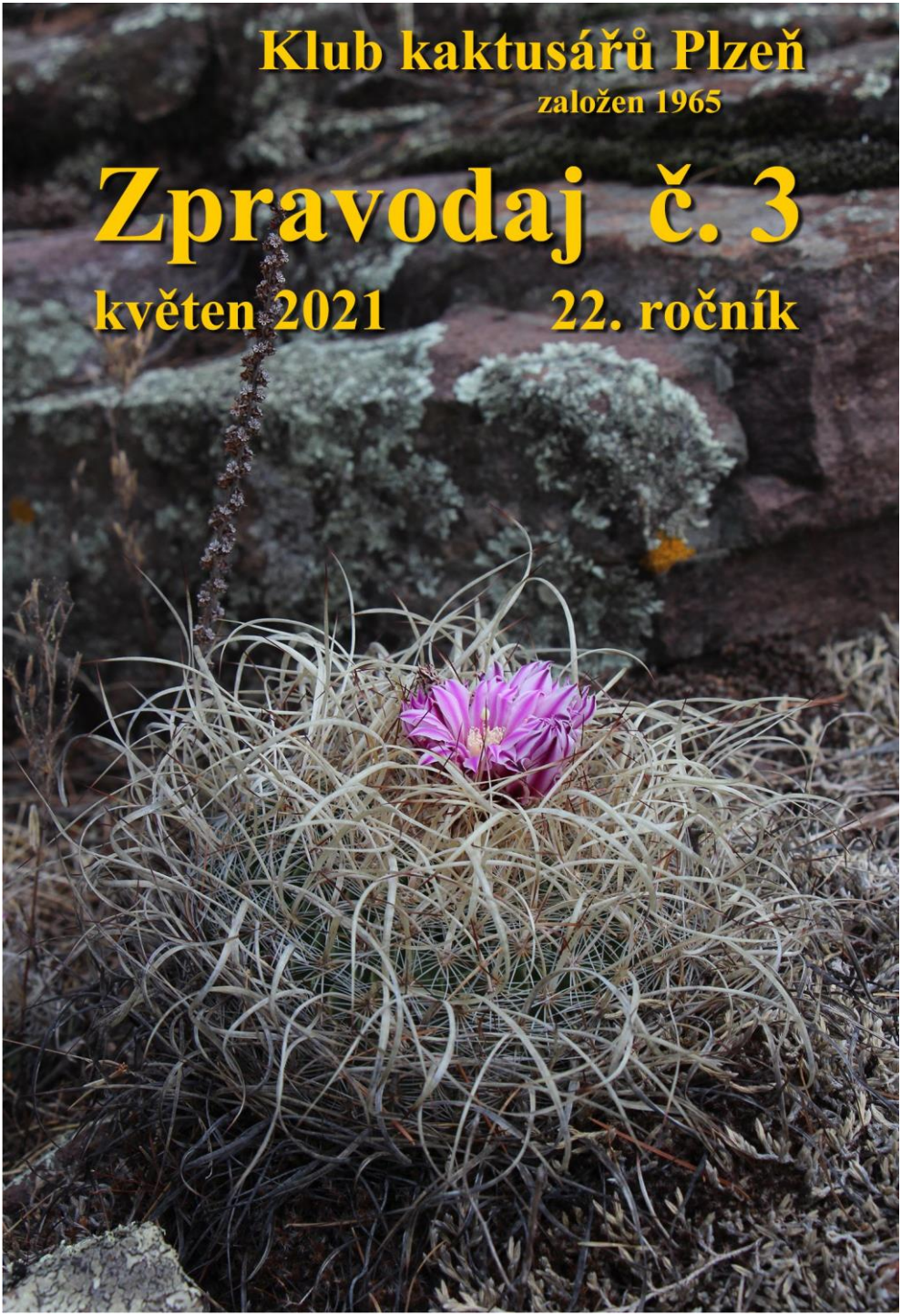

Klub kaktusářů Plzeň

založen 1965

Zpravodaj č. 3

květen 2021 22. ročník

Vážení přátelé,

je všeobecně známo, že mráz přichází z Kremlu, ale za letošní studené jaro opravdu, alespoň tedy v kontextu aktuálních událostí, nemůže. Takto opatrný nástup vegetační sezony za posledních 30 let snad nepamatujeme. Vše je zjevně opožděné a to nejen ve sklenících, ale i na zahradách. Skoro by se zdálo, že boj proti globálnímu oteplování se nějak vymknul kontrole a spěje k neodvratnému ochlazení. Je ale také dost možné, že se jen z důvodu pandemie a celosvětového omezení cestování a emisí příroda vrací k normálu a počasí se chová tak nějak normálně jako kdysi dříve. Do země se vrátila vláha, na hory sníh a pro nás kaktusáře a sukulentáře možná přišlo vystřízlivění, že se v Čechách subtropů opravdu nedočkáme.

Naštěstí si je toho řada z nás vědoma, a tak nenechává nic náhodě a buduje nová pěstební zařízení tak, abychom se mohli s našimi rostlinami těšit za každého počasí. A my ostatní se těšíme, že až to bude zase možné a budeme se moci navštěvovat, pak přijdeme nová zařízení také zkolaudovat. Ostatně bez řádné přátelské kolaudace nelze takový skleník ani pařník provozovat. To je všem pěstitelům jasné. Samozřejmě je to vše s nadsázkou, ale také s velkým přáním, abychom se co nejdříve mohli vrátit k normálu a k našemu klubovému životu, abychom se mohli zase navštěvovat a sdílet naše pěstitelské radosti a starosti a to nejen „on-line". Internet je skvělá věc a vřelé díky za možnosti, které nám během posledního roku nabídl, ale osobní kontakt s přáteli to nikdy nenahradí. Zdá se, že je vše na dosah, vydržme!

výbor Klubu kaktusářů Plzeň

1/ Program členských schůzí

měsíc	přednáška	tombola	nedělní návštěva
březen 2021	P. Antálek - Ariocarpus – on line	zrušeno	zrušeno
duben 2021	J. Vondráček, P. Kuták – on line	zrušeno	zrušeno
květen 2021	L. Loose – Mexické vzpomínky – on line	zrušeno	zrušeno
červen 2021	v jednání	zrušeno	zrušeno

2/ Nedělní návštěvy

Nadále platí, že vzhledem k současné situaci jsou nedělní návštěvy do odvolání zrušeny.

3/ Společenská kronika

V červnu oslaví 80 let náš dlouholetý člen **Jiří Horský**. Srdečně blahopřejeme.

Dne 29. dubna 2021 se naší člence **Petře Jíškové** narodila dcera **Alenka**. Snad se na nás děvčata nebudou zlobit, když prozradíme i základní míry 3020 g a 47 cm. Blahopřejeme mamince i dědovi Honzovi Jíškovi, Alence přejeme hlavně pevné zdraví, ať se jí daří.

4/ Výstava Klubu kaktusářů Plzeň 2021

Přátelé, jsme pevně rozhodnuti výstavu uspořádat a to v termínu 5. - 7. června 2021. Vše ale záleží hlavně na Vás. Termín i místo jsou zajištěny, ale bez Vašeho osobního zájmu a Vaší účasti to nic neznamená. Stále není jasné, zda a za jakých podmínek bude možné výstavu uspořádat, ale můžeme alespoň odhadovat, že při obecném omezení 1 osoby na 15m^2 pro všechny podobné akce bychom měli být schopni výstavu uspořádat za podmínky, že postavíme alespoň 3 moduly našeho foliáku. Tím získáme plochu téměř 150m^2 a také možnost přítomnosti 15 osob včetně služeb. Pak bychom

už měli být schopni fungovat. K tomu je ale potřeba aktivní účasti alespoň 15 členů při stavbě a dalších cca 20 členů při zajištění služeb na dobu 3 dnů. Upřímně, ani si netroufáme nikoho přemlouvat, natož nutit k účasti. Vše je na Vašem osobním zvážení situace i vašeho zdravotního stavu. Naštěstí mnozí už jste nebo budete očkovaní, což snad Vaše rozhodování usnadní.

Chtěli bychom Vás touto cestou požádat o informaci, zda jste ochotni výstavu podpořit a aktivně se zúčastnit a to buď službou, výstavou nebo prodejem. Stále platí, že kdo bude chtít prodávat, měl by také vystavovat a počítat se 3 službami. Prosíme členy, aby svoji účast potvrdili na e-mail: *vybor@kkplzen.eu*. Prosíme, uveďte, v jakém rozsahu se výstavy můžete zúčastnit. Na základě vaší odezvy se výbor bude rozhodovat, zda výstavu nakonec uspořádáme nebo zda ji zrušíme. Prosíme o informaci nejpozději do 20. května. Po tomto datu padne definitivní rozhodnutí.

5/ Výroční členská schůze Klubu kaktusářů Plzeň 2021

Jak jsme Vás již informovali ve Zpravodaji č. 1, výbor z důvodu epidemiologické situace v lednu rozhodl (v souladu se zákonem č. 191/2020 Sb.) o odložení konání Výroční členské schůze (VČS) na pozdější termín. Zvažujeme, že bychom VČS svolali v termínu červnové členské schůze, pokud to aktuální situace dovolí. Bohužel v době uzávěrky třetího čísla Zpravodaje je situace stále nepřehledná a rozhodnutí o termínu a způsobu průběhu VČS padne později v průběhu května. O rozhodnutí budete informováni samostatně.

6/ Setkání Internoto a Notosekce v Plzni

Jak jsme již v předstihu informovali, po dohodě s představiteli mezinárodní společnosti Internoto a české společnosti pěstitelů notokaktusů Notosekce plánujeme uspořádat výroční setkání obou organizací v Plzni na konci léta v termínu 27. - 29. srpna 2021.

Akce proběhne v hotelu Primavera v Plzni - Černicích, kde je zajištěn sál pro přednášky, salónek pro jednání obou organizací i ubytování pro zahraniční účastníky. Podrobný program a další informace budou ještě upřesněny, ale základní scénář je daný. V předvečer bychom rádi uspořádali posezení v nedalekém pivovaru Purkmistr, v sobotu dopoledne by mělo proběhnout interní jednání obou organizací a odpoledne hlavní přednáškový program (přednášky budou překládány do češtiny). Jste srdečně zváni jak na páteční posezení, tak na sobotní odpolední program.

(Ne)obyčejný echinofossulocactus

(k fotografii na titulní Zpravodaje, foto: Jirka Musil)

O tom, že jsou echinofosulokaktusy krásné a zajímavé rostliny, není asi třeba dlouze diskutovat. Je sice pravda, že některé rostliny jsou si velmi podobné, že je velice obtížné vyspecifikovat jednotlivé druhy a ještě těžší je vyznat se v mnohých přechodových formách, kdy se kolikrát potkává na jednom místě i vícero vývojových větví tohoto rodu a vytváří se tak promísené populace často i vzájemně prokřížených rostlin.

Ale bez ohledu na tento zmatek, je setkání s nimi v přírodě vždy příjemné a občas nás překvapí opravdu krásná rostlina, která se vymyká všem ostatním. Také se vám líbí tahle kytička? (foto na titulní straně)

Když jsme začátkem roku 2020 projížděli Mexikem a vraceli se ze západu z městečka Valparaíso směrem na hlavní město Zacatecas, využili jsme příjemnou cestu přes pohoří Sierra Los Cardos. Je to krásné, malebné pohoří, připomínající naše Prachovské skály. Je zřejmě sezonně i hojně turisticky využívané, a tak vás všude bohužel varují cedule, že kempování je zde zakázané. Možná i proto, že zde na východní straně hor roste moderní Centro Ecoturístico El Manantial a kempování pod širým nebem by odvádělo klienty. Když jsme zde v roce 2018 projížděli poprvé, bylo to takové omšelé středisko pro horolezce, kde jsme přespali. V roce 2020 zde již probíhal čilý stavební ruch.

Tentokrát jsme jeli ze západní strany a hned za první vesnicí po výjezdu do kopců jsme v příkopu zahlédli fosuláče, a tak nezbývalo než hned zastavit. Byli jsme opravdu nadšeni. Takhle krásné rostliny s hustými a kudrnatými trny se jen tak nevidí. Zakroucené trny z některých jedinců byly fascinující. Takových krasavců zde ale nebylo mnoho, navíc variabilita otrnění byla obrovská, ale to nám zas tolik nevadilo. Krása mluvila za vše a každý si zde mohl toho svého favorita najít.

Stavěli jsme ještě na několika místech, kde rostl zmiňovaný echinofosulokaktus, který jsme nazvali *Echinofossulocactus ochoterenaus*. Takto krásné exempláře byly však jen na tom jednom jediném místě. V horách zde dále naleznete *Mammillaria* aff. *moelleriana*, *Mammillaria densispina*, *Coryphantha ottonis*, *Echinocereus pulchellus* v. *weinbergii*, *Echinocereus acifer*.

Člověka takové setkání ovlivní, hned si pak svých rostlin ve sbírce více hledí. Pro dosažení hezkého vzhledu fosuláčů v kultuře je ale zapotřebí odlišného pěstování. Dnes již všichni víme, že ke krásně vytrněným a plochým rostlinám je zapotřebí hodně vzduchu a světla. Já jsem svoje fosuláče před 5 lety umístil do rohu skleníku, který je z obou stran větraný. Bylo to v naději, že hodně vzduchu mít budou, světla také a že tvrdé pěstování jim dodá i ten patřičně „hrozivý“ vzhled z přírody. Což o to, hrozivě oni po těch pár letech vypadají, ale spíše než díky mimořádnému vytrnění je to z toho důvodu, že se mi ve skleníku, byť po celé léto otevřeném, opakovaně pálí. Zřejmě je můj skleník i přes relativní pohyb vzduchu na ně příliš suchý a horký a tenká žebra se snadno přehřejí a popálí. A tak se nedá nic dělat, budou muset ze skleníku úplně ven do otevřeného pařeniště. A jestli se někdy budou blížit těm z přírody, ukáže až čas.

Jirka Musil

Poznámky k pěstování ariocarpusů

(k fotografiím na zadní straně Zpravodaje, foto: Jirka Musil)

V dubnu přijal pozvání na naši on-line schůzi zkušený pěstitel a cestovatel po Mexiku Petr Antálek. Protože víme, že jeho oblíbenou skupinou rostlin jsou ariokarpusy, požádali jsme ho, aby nám o nich připravil přednášku. A udělali jsme dobře, přednáška se povedla a díky dalším přítomným se rozběhla diskuze o pěstování těchto pozoruhodných rostlin. Tato diskuze byla velice zajímavá a podnětná, navíc ve výjimečném zastoupení, pokusili jsme se proto některé informace shrnout a touto cestou vám je zprostředkovat.

Ariocarpus retusus v. elongatus, El Huizache, San Luis Potosí, Mexiko

Ariocarpus retusus, Mina la Huiche, Santa Fe, Nuevo León, Mexiko

Přesazování

Používám směs pemzy a lávy přibližně v poměru 4:3 s přídavkem trochy vápence (pro *Ariocarpus scapharostrus* vápenec nepřidávám, ten nahrazuji sádrovcem). V téhle základní směsi ariáky příliš problémy nedělají. V poslední době experimentuji i s přídavkem asi 30% příšovského praného písku, někdy i s přídavkem zeolitu a pro kotschoubeyanusy i s trochou jílu. Také se snažím rostlinám přilepšit, aby netrpěly hladem, při přesazování přidávám na dno květináče zkompostovaný vyplozený žampionový substrát, což je vlastně slamnatý koňský hnůj. Rostliny se zdají být spokojené, jen občas nějaká takto živená rostlina uvolní místo dalším, čekajícím na zařazení do sbírky.

Ariáky nedoporučuji příliš vypékat, jako to dělám já, ale spíše lehce přistiňovat. A protože jsou to rostliny krátkého dne, šlo by zřejmě řízeným zkracováním dne, tedy stíněním, uspíšit dobu kvetení a posunout ji tak do ještě příznivého počasí.

Míla Hájek

Nutno dodat, že přesazování je vždycky oříšek a téměř vždy je třeba počítat s nějakou ztrátou. Abychom ztráty co nejvíce minimalizovali, doporučovali někteří kolegové při přesazování ponechat rostliny až 3 měsíce na sucho.

Přesto, že jde o riskantní záležitost, nemělo by se s přesazování příliš otálet a rostliny přesadit vždy dříve, než zcela vyplní květináč a přijdou tak o možnost se na zimu zatáhnout do země. Největší problémem pak je, pokud si ponecháme v jednom květníku více rostlin a ty nám do sebe zarostou. Tomu bychom se měli vždy vyvarovat.

Jirka Musil

Zálivka

Zálivka má být spíše mírná, pravidelná, v žádném případě ne do horka. V takovém případě hrozí zapaření kořenů a rychlá hniloba. Lepší je také kropit shora, neboť vláhu berou zejména kořeny při povrchu a řepa zůstává v relativním suchu.

Vojta Myšák

Ostatně o tom, že ranní kropení ariáků je Vojtovo oblíbená disciplína jsme se mnozí už mohli přesvědčit buď osobně, nebo v krátkém videu na Kolokviu. Je radost ho při tom pozorovat.

Roubování

Pokud se chceme vyhnout nástrahám pěstování pravokořenných rostlin nebo pokud chceme uspíšit jejich růst, je potřeba se zamyslet, na co nejlépe ariáky roubovat.

Na ariáky *Echinopsis* vhodná není, k *Peireskiopsis* vykazuje špatnou afinitu *Ariocarpus agavoides.* Jako všeobecně vhodné podnože, se kterými není problém, jsou *Ferocactus glaucescens* i *Eriocereus jusbertii*.

Petr Antálek

Zimování

U rostlin roubovaných na jusbertu vidím větší tendenci k zahnívání rostlin od zaschlých květů.

Vojta Myšák

U ariáků je správné zazimování obzvláště důležité, neboť z důvodu pozdního kvetení je mnohem větší riziko hniloby než u jiných kaktusů.

Z hlediska zimování lze Ariokarpusy rozdělit do dvou skupin s diametrálně odlišnými nároky:

1. mladé, dosud nekvetoucí rostliny

2. odkvetlé kusy

Ariocarpus agavoides, Ciudad Tula, Tamaulipas, Mexiko

Ariocarpus kotschoubeyanus, Matamoros, Zacatecas, Mexiko

První skupinu rostlin je možné zimovat na v podstatě jakémkoli bezmrazém místě – ve skleníku, v bytě ba i ve sklepě. Kdekoli dokážeme zimovat ostatní kaktusy, tam to nekvetoucí ariáky dají.

Druhá skupina rostlin potřebuje k přežití zajistit, aby odkvetlé květy nezplesnivěly. Plísně potřebují k růstu vlhko. Bohužel, odkvetlé květy ariokarpusů jsou hygroskopické a jsou tedy schopné znovu zvlhnout i když jsme je předtím nechali důkladně vyschnout. Tedy odkvetlým ariokarpusům je nutno při zimování zajistit hlavně suchý vzduch. Ten bývá během zimy v našich bytech, tedy je možno spojit příjemné s užitečným a použít malou sbírku ariokarpusů jako dekoraci třeba na skříni. Pokojová teplota nevyvolá u nich nežádoucí růst ani neovlivní kvetení. Zimování v teple ale není nutné, je to jen snadný způsob, jak zajistit suchý vzduch.

Kdo chce mít ariokarpusů plný skleník, musí mít doma buď hodně skříní, nebo s tím počítat už při stavbě skleníku a dbát na důkladnou hydroizolaci a výkonné topení, případně instalovat a hlavně provozovat vysoušeč.

Milan Kůrka

Věříme, že vám těch několik rad bude inspirací a že snad i díky nim vám tyto jedinečné rostliny každý rok příjemně rozzáří začínající podzim.

Poznámky k probouzení rostlin a první zálivce

Dokud jsem zimoval sbírku ve sklepě, snažil jsem se vystěhovat většinu rostlin před koncem března, aby si rostliny snáze přivykly na sluníčko. Tou dobou je riziko popálení ještě nízké, není nutné tedy nějak zásadně stínit. Mírné sluneční paprsky, střídání teplot a zvýšení vzdušné vlhkosti kaktusy přirozenou cestou nabudí do vegetace. Nikdy jsem tou dobou rostliny nezaléval a už vůbec ne bezprostředně po jejich vynesení z ponurého zimoviště. Ve studeném, netopeném skleníku je po zimě touto dobou ještě dost nevlídno a výkyvy jarního počasí mohou zapříčinit i dlouhodobé poklesy teplot k nule. Není to nic fatálního, ostatně i v přírodě jsou takovéto poklesy velice běžné, ale společně se zálivkou by to nemuselo dobře dopadnout. Pokud se udělalo pěkné počasí a teploty vystoupaly ve skleníku nad 20°C, vždy jsem rostlinám dopřál vyšší vzdušnou vlhkost. Stačí je letmo pokropit kropáčem a je vystaráno. S první opravdovou a vydatnou zálivkou jsem většinou začínal v polovině dubna a to vždy s výhledem slunečného počasí.

Od roku 2015 celou sbírku zimuji ve skleníku, polovinu sbírky převážně s Mexičany mám umístěnou v temperovaném skleníku, zbytek pod parapety. Tomu jsem musel přizpůsobit i start do vegetace. Rostliny zimované na světle mají tendenci k probuzení mnohem dříve. Svědčí o tom brzká násada poupat. Na to je dobré reagovat a zvýšit vzdušnou vlhkost třeba už v únoru. V topeném skleníku mě po celou zimu nikdy teplota neklesla pod 5°C a většinou se udržuje kolem 8°C. To ale zároveň znamená, že jarní slunce dokáže skleník prohřát a vysušit mnohem více než ten vymrzlý netopený. Díky tomu je substrát v květináčích naprosto vyprahlý a jarní slunce by nám bez včasné zálivky z rostlin udělalo vysušené nebožáky. Dá se říct, že nyní zalévám zhruba o měsíc dříve, tedy v polovině března samozřejmě s přihlédnutím k aktuálnímu počasí, ale nebojím se dát trochu vody některým rostlinám již koncem února, zejména těm, co se chystají kvést a těm, kterým nesvědčí dlouhodobá dehydratace, jako jsou třeba notokaktusy.

Rostliny, které stěhuji na venkovní stanoviště, pak opět zalévám poprvé nejdříve kolem poloviny dubna a to i vzhledem k tomu, že předjaří je ideální doba na přesazování rostlin a je nutné nechat nějaký čas odpočinout kořeny a samotné rostliny přivyknout novému stanovišti.

Často jsme také debatovali myšlenku, zda zalít rostliny ihned po přinesení na stanoviště. Za normálních okolností, když stěhujeme podle výše uvedeného schématu, je to zcela nepotřebné a z mého pohledu i nevhodné. Jedinou výjimku dělám, pokud něco stěhuji s velkým zpožděním

tzn. na konci dubna a později. V tom případě jsou již i rostliny zimované pod parapetem v topeném skleníku připravené do vegetace z důvodu nárůstu teploty i vlhkosti a jsou schopné okamžitě přijmout vodu. Zálivka ihned po vynesení pak umožní rostlinám mnohem lépe odolávat tou dobou již velmi silnému slunečnímu záření.

Pokud na jaře nebo na podzim zalévám, tak vždy s výhledem na pěkné slunečné počasí, v průběhu sezony ale činím přesný opak. Vyhlížím ochlazení a výrazný pokles teplot. Ostatně ani v přírodě tomu není jinak. Když si odmyslíme vyloženě tropické oblasti nebo letní bouřky, tak když přijde fronta s deštěm, je v Mexiku nebo Argentině stejně nevlídno a lezavo jako u nás. Teprve až se nebe protrhá, tak se sice rychle opět oteplí, ale voda odpařující se z povrchu ještě po nějakou dobu rostliny a povrch ochlazuje a nedojde tak k zapaření kořenů, jako se nám může stát v našem skleníku. Mějme to na paměti a nezapomínejme tou dobou řádně větrat.

Jirka Musil

Vzhledem k tomu, že mám nevytápěný skleník a kaktusy do něj stěhuji až začátkem dubna, posouvá se u mě doba zálivky až někdy na konec dubna, kdy jsou již kytky probuzené a připravené přijímat vodu. Závidím kamarádům, kteří mají sbírku celoročně ve skleníku a kterým kytky začínají kvést již v březnu a zalévají skoro o dva měsíce dříve než já.

Čerstvě vystěhované kaktusy, které nejsou zvyklé na sluneční paprsky, je vhodné zastínit (noviny, záclony, rašlová stínící textilie) a se zálivkou nepospíchat. Kaktusy nejsou ještě probuzené a kořeny nedokáží přijímat vláhu. Stejně se nenapijí tak rychle, aby pokožka byla odolná proti slunečním paprskům. Může se stát, že s příchodem chladného počasí spící kořeny v mokré zemině odumřou, i když to tak úplně nehrozí. Zjistil jsem, že když se časně zaleje, a pak přijde zima, tak to zase až tak nevadí. Dokonce mám zkušenost, že v místě, kde ve skleníku zakapává, jsou rostliny nejlepší. Další důvod, proč hned po odzimování nezalévám je ten, že některé rostliny chci přesadit a pak je vhodné, aby byl substrát suchý a kořeny netvořily kořenové vlášení, které se při přesazení zničí.

První zálivku provádím mírnější, probouzecí, bez hnojiva a chemických přípravků. Hnojivo dávám až do druhé zálivky někdy v první polovině května (Krystalon plod květ). Tato zálivka je vydatná, přibližně 10 litrů na m^2. Zalévám kropítkem na hadici pomocí ponorného čerpadla do sudu. Je to velmi pohodlné, nemusím tahat kropáče a při zalévání mohu rostliny prohlížet. Z důvodu úspory času a námahy zalévám vždy celou sbírku najednou. Pěstuji jen kaktusy, které mají přibližně stejné nároky na závlahu.

Letní zálivky je nutné vynechat u choulostivých zimovzdorných druhů (Sklerokaktusy, pediokaktusy, utahie, echinomastusy, …).

Jako zálivkovou vodu používám dešťovku nachytanou z okapů, je nejlepší. Pro zachycení a využití zálivkové vody je důležitá přítomnost van a misek pod vegetačními nádobami. Pro dokonalé využití vláhy je velmi vhodné instalace nasákávací netkané textílie na dno podmisek. Dospělé rostliny zalévám vydatně po 2-3 týdnech, semenáčky častěji, většinou každý týden. V letních vedrech nezalévám. Nejvhodnější doba na zálivku je, když se ochladí, nesvítí sluníčko a třeba i prší. Když je slunečno je nutné zalévat buď brzy ráno, nebo až za soumraku, kdy již není horko.

Rostliny přijímají vodu nejvíce na jaře a pak až na konci léta, když se začíná v noci ochlazovat. Poslední zálivku dělám koncem srpna, maximálně na začátku září. Rostliny, které na jaře přesazuji, před přesazením nezalévám (vyčlením si je na zvláštní místo), abych nepoškodil mladé kořenové vlášení, které se po zálivce vytváří. Čerstvě přesazené rostliny nějakou dobu nezalévám a pak jen mírně, dokud se nezahojí poškozené kořeny a nevytvoří nové.

Miluji vůni ve skleníku těsně po zálivce. Také se mi líbí zbarvení trnů a pokožky mokrých rostlin. Vše je barevnější a svěžejší. Představuji si, jak žíznivé kaktusy pijí vodu a blaženě „chrochtají“.

Petr Kuták

Sbírkový slovník: *Sesamothamnus* Welw.

Rostliny, lépe řečeno stromy rodu *Sesamothamnus* jsou pro mě trochu podivné. Znám je jen z kultury jako menší semenáče a v jejich dospělé podobě v přírodě jsem je viděla jen na několika fotografiích. Proto mě docela zajímalo, co se o tomto rodu dozvím v encyklopedii Dicotyledons.

V první řadě mě překvapilo, že jsou příbuzné s rostlinami rodů *Uncarina* a *Pterodiscus*. Keř, podobný sezamu (*Sesamum indicum* - rostlina, z níž se získávají sezamová semínka), tak by se asi volně přeložil význam jména Sesamothamnus. Tyto malé stromy či keře s měkkým dřevem rostou v severovýchodní a jižní Africe. Přidám trochu botaniky: kmen nebo hlavní větve bývají ztloustlé u báze, sezónní listy přisedlé či řapíkaté, mají celistvé okraje, vyrůstají ze zvláštních výběžků. Květy bývají velké, přisedlé, bílé, krémové, růžové a žluté. Otvírají se navečer a jejich sladká vůně láká opylovače – noční motýly. Rostliny kvetou v bezlistém stavu.

Všech 5 známých druhů se dělí do dvou skupin: dva druhy rostou v severovýchodní Africe (Etiopie, Somálsko, Keňa a Tanzánie), tři druhy z druhé skupiny najdete v jižní Africe (SV RSA, S Botswana, SZ Namíbie, JZ Angola a J Zimbabwe). Tento výskyt napovídá, že rostliny v době vegetace mají rády teplo.

Radka Matulová

Sesamothamnus guerichii a Sesamothamnus lugardii ze sbírky Jirky Mauleho

Tento zpravodaj vydává pro své členy Klub kaktusářů Plzeň, z. s., Žižkova 1663/45, 30100 Plzeň, IČ: 01798472, bankovní spojení: 2701158336/2010, klubové internetové stránky: kkplzen.eu, náklad: 150 výtisků. Veškeré náměty, podněty, připomínky můžete sdělit každému členu výboru, e-mail: vybor@kkplzen.eu, články a fotografie zasílejte na e-mail: Laabus@seznam.cz
Zpravodaj č. 4/2021 vyjde 9. září 2021 Bezplatné

Ariocarpus trigonus, San Antonio, Taumalipas, Mexiko

Ariocarpus fissuratus v. hintonii, El Herrero, SLP, Mexiko